

Hele Selskabet satte sig nu i Bevægelse for at spadsere ud af Haven, da vi atter bleve opholdte af en ung Herre, som pludseligt præsenterede sig for Statsraaden og Fruen.

„Goddag lille Pram!“ sagde Statsraaden. „Student Pram! — Skolelærer Likhøj!“

„Skolemesteren!“ udbød den unge Herre.

„Studenten!“ sagde jeg.

Vi vare begge lige overraskede ved dette Gjenkjen. Det var den muntre Student, som havde gjort Reisen med paa Knudsgaard's Sagt. Han var Søn af een af Haarløvs gode Venner, der boede nede i Taarbøl.

„Bevares!“ sagde han, „hvor De har lagt Dem ud paa det Par Dage?“

„Jeg! Nei — det er nok snarere Kjølen, der er krosben ind.“

Hvor han morede Selskabet ved at fortælle om vor Reise; især da om den fortvilede Landgang ved Bøddel. Ja, det gif naturligvis mest ud over mig. Skriveren, der var forbanden i Angageren, havde ikke senere ladet sig see.

„Lær jeg spørge Statsraaden, om Deres Fætter, Sægermesteren, den berømte svenste Krøjsus, endnu ikke har indfundet sig?“

„Endnu ikke,“ sagde Statsraaden, „vi have forgjæves ventet ham i tre Dage.“

„Paa Anstalten taler man ikke om Andet end om hans forventede Komme. Da det hedder sig, at han agter at nedsette sig her paa Eggen, har det Rygte fundet almindelig

Litro, at han nærer en saa stor Lidenskab for Etablisementet, at han vil anvende en betydelig Capital paa at gjøre det til et glimrende og søgt Badesed. Han betragtes allerede som den Fresser, der skal komme og blæse levende Ande ind i denne stindøde Anstalt.“

Statsraaden vidste Intet om alt Dette. Han saae paa sit Uhr og underrettede os om, at det var for seent til at spadsere i Dyrehaven og at vi maatte gaae lige til Anstalten.

„Herr Likhøj har da været i Dyrehaven?“ spurgte Studenten.

„Nei, jeg har saamænd været saa optaget, siden jeg kom, at jeg ikke —“

Studenten tilbød sig nu med stor Beredvillighed at vise mig om i Charlottenlund og Dyrehaven. Den følgende Torsdag skulde han tilbringe i Dyrehaven med en Sangkvartet, som han var Medlem af.

„Lad mig,“ sagde han, „være den Lykkelige, der fører Dem ind i den hellige Lunds Skygger. Legendes Zephyrer skulle puste Skolestøvet af den gamle Akademius, og Kirsten Piiil skal gyde nyt Ungdomsblood i Aarerne, for at De fortryllet og fornyet kan taste Dem i Armen paa den glade Studenteringdom.“

Ja, det lod jo Altsammen meget tillokkende, men jeg undskyldte mig med, at jeg den næste Dag maatte til Byen i de alvorlige Forretninger, som havde foranlediget min Reise. Da Pram fra Børnsbeem var kjendt der i Huset, betroede Haarløv ham hvad det var, der trykede mit Sind. Det lod

til, ligesom der gif et Lys op for ham. Han gif flere Gange med stor Vigtighed frem og tilbage, som om han lagde de dybsindigste Planer. Han slog ud med Armen, stod stille og udstødte dybe Suk, begyndte igjen at spankulere, lagde Fingeren betænksomt paa Næsen og traadte gravitetist hen imod mig. Alle vi Andre betragtede med spændt Opmærksomhed hans sære Fagter.

„Deres Datter hedder Ellen, sagde De, og hun er smuk? Ja, det veed De ikke, men jeg veed det — hun er deilig, deilig! O! hvem der var Poul Riisdal!“

„Hvad er det De siger?“ udbød vi Altsammen; „hvorfra kjender De det Navn?“

„Har De ikke selv nævnt Poul Riisdal?“

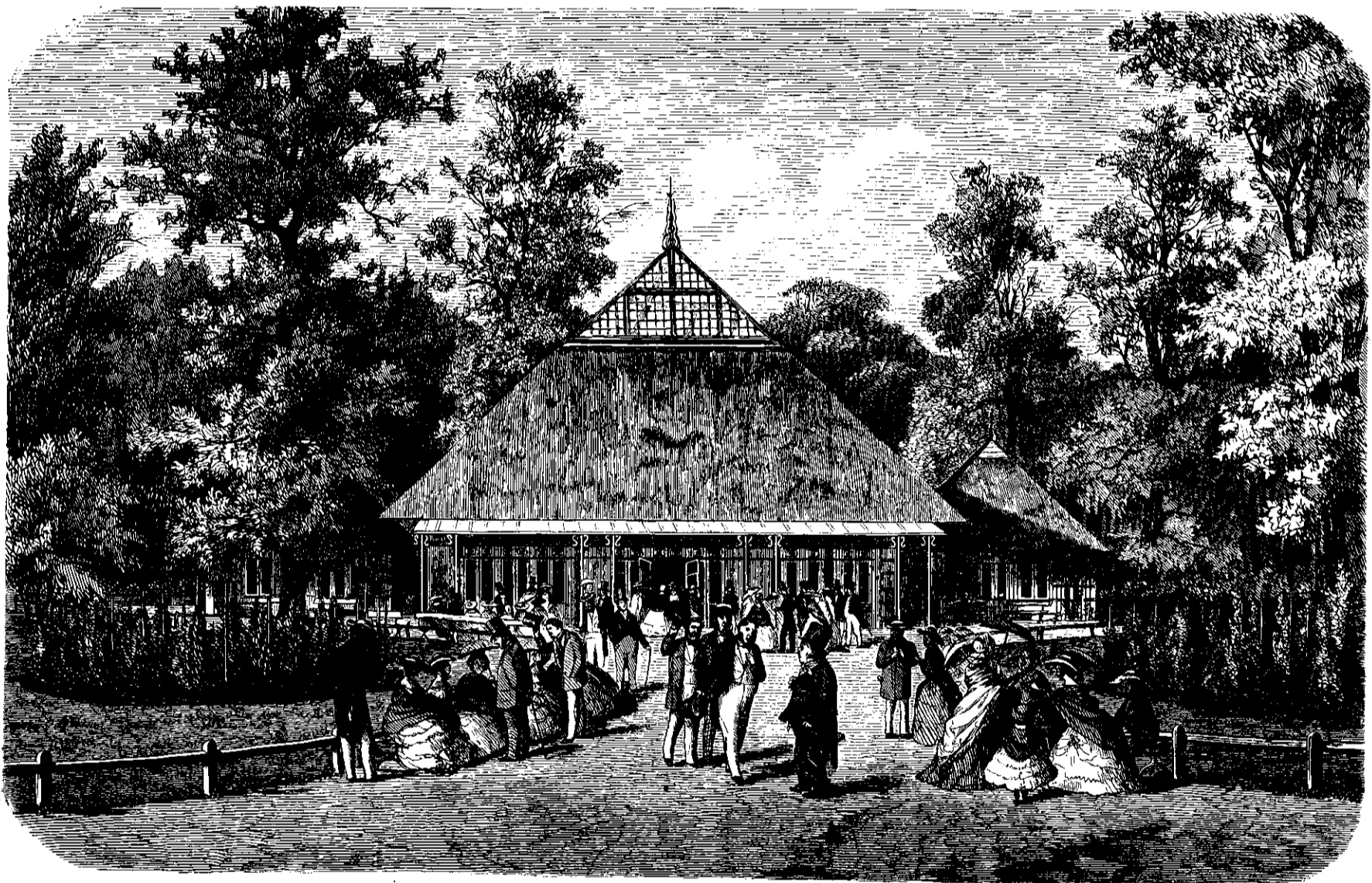
„Ikke med et Ord! Herregud, veed De Noget, veed De, hvor min Datter er, saa hjælp mig til at finde hende.“

Han stirrede saa vildt paa mig og blev ved at beklamere saa pathetisk, at jeg ikke vidste, om jeg skulde lee eller græde. „Gruusomme Fader!“ udbød han, „som vil stille de Elskende.“

„Nei gu' er jeg ingen grusom Fader; hvad er det for en Snak. Hvor kommer De til at nævne Poul Riisdal? Er han en Ven af Dem?“

„Jeg hader ham! Ja, det vil sige — han er nok min Ven, men —“

„Nei hør nu, din Bindbeutel!“ tog Statsraaden fat, „vil Du nu rylke ud med hvad Du veed, og holde op med den Komedie.“

Anders Likhøj paa Klampenborg Vandecur-Anstalt.

Med en hemmelighedsfuld Mine, som om han vidste meget Mere, end han vilde tilstaae, fortalte han blot, at han i flere Aar havde kjendt Poul Riisdal, og hver Gang, de havde været samlede i et Bønnelag, havde Poul, naar der blev tæmt et Glas for de unge Piger, sukket: Ellen, Ellen! med et saadant Blik og en saadan Stemme, at alle de unge Piger havde sukket: Ellen! efter ham og vare næsten ligesaa forelskede som han, idetmindste i Navnet. Paa denne Maade kaldte han Poul sin Rivald.

„Vær nu en god Fyr,“ haledes Fruen for ham, „og sig os hvad Du veed. Er Du en Rivald af Poul Riisdal, bør Du jo være paa Faderens Parti.“

„Ja, men jeg veed Intet, og — jeg er en hoimodig Ven. Og dog — det er det samme — der er min Haand, Herr Likhøj! Jeg vil være Deres Ven, og Ellen, o! hende vil jeg være en anden Fader. FINDER De hende, saa haaber jeg, De skal talke mig for det.“

Jeg lod mig et Dieblit berolige, fjøndt Frygten snart tog Overhaand igjen. Han vilde vist bare drive Gæst med mig.

Klokken var nu bleven saa mange, at vi maatte styre vor Cours lige til Anstalten. Jeg gif i Spidsen af Toget med Fruen under Armen. Jeg var lidt undseelig ved at nyde denne Værelse, men det var hendes eget Dnsse; hun gjorde Alt for at opmuntre mig, den rare Kone. Jeg tog mig jo ogsaa ret anseelig ud med den store Halsklub og Rosen i Brystet.

— Fra forskellige Landsteder ilede Herrer og Damer til Klampenborg; skønne Damer med Roser og Melniker i Haaret. Smaa pigerne vare forstrækkelig udmeiede; gule og røde Støvler, broderede Buger og korte Skjorter, der strittede saa langt ud, at Børene lignede opslaaede Parasoller, der gif paa Skafet. Jeg var sgu ganske benauet, da jeg traadte ind i denne vidtberømte Stiftelse, men jeg lod som Ingenting og stal Næsen ligesaa høit i Veiret som de Andre. Da vi kom til den store Flagstang og skulde dreie til Venstre, gøs det i mig. Jeg saae to lange Rækker af Bænke fuldt besatte med Damer; Herrerne stode midt i Gangen i forskellige Grupper og saae paa Damerne. For Enden laa Concertsalen med aabentstaaende Døre, som forskellige Herrer og Damer figede ind ad, ligesom om de ikke turde gaae derind. Da vi havde naaet midt frem, hvistede Haarløv til mig:

„Nu er Du i Sagen! Hold Dig nu stiv.“

Det var de to Rækker af Bænke han kaldte Sagen. Da han sagde det, havde jeg sgu ondt for at vedligeholde mit Legems værdige No og Holdning. Mit ene Buxbeen var krosben lidt op; det var ligesom der var nogen, der nappede i det. Jeg trykede mig op til den søde Fruen; hun var Skam ikke forkynt. Midt i Gangen stillede hun sig op, mønstrede hele Selskabet og nikkede hid og did, hvor hun fandt en Beskjend, og saa hilste jeg med og slog Halsene sammen. Studenten var i sit Øs; han foer saa ververt omkring i Selskabet,

som om han kjendte dem Alle; men han var ogsaa den Æneste, der var noget Liv i. Alle de Andre saae ud, som om de ikke rigtig vidste, hvorfor de vare komne der.

„De kan vel nok staae lidt alene?“ sagde Fruen og gif over til en Familie, der var placeret udenfor Salen.

Det svimlede for mig, da jeg stod der midt i Kredsen, især da jeg tydeligt mærkede, at Alle rettede deres Bine mod mig. Jeg var imidlertid ikke længe overladt til mig selv, thi flere Herrer, som lode til at være hjemme der paa Stedet, traadte pludseligt med raske Skridt hen til mig og hode mig velkommen med en paafaldende Høflighed og Ærbødighed. Passieren gif sgu meget godt, men senere præsenterede de for mig en Deel Herrer, som talte Lybft, og da kneb det. Forsvrigt indlode de sig ikke i dybere Materier, end at jeg kunde sige „ja wohl“, til Alt, hvad de sagde. Jeg havde lang vaufeligere ved at klare mig, da man gjorde mig den Ære at præsentrere den fornemste Herre i hele Selskabet for mig, ved hvilken Leilighed jeg blev opmærksom paa, at de hvistede Noget om mig, hvortil han gjorde store Dine; Gud maa vide hvad det var. De kaldte ham Generalkrigscommissairen. Han var overordentlig fin, men talte det besynderligste Sprog jeg nogenfinde har hørt; han var nok en Polak eller en Tybster. Da saaledes een af Herrerne spurgte ham, om man ikke fik den Glæde at see hans Frue denne Aften, saarede han: